

688. Ó, én két szemeim – 27. zsoltár

Kolozsvár, 1744

Ó, én két sze - me - im, ti az Úr-ra néz - ze - tek, Hogy ke-gyel-mes hoz - zám, min-den-kor el -

9 hig-ygé - tek, Az ő nagy sze - rel - mét, hoz-zám nagy jó - vol - tát min-den-kor hir - des - sé - tek!

B. G.

2. Megragadlak, Uram, az én igaz hitemmel,
Reád támaszkodom erős reménységemmel,
És el nem eresztlek, amíg meg nem hallgatsz, az én lelki kezemmel.

3. Felindítlak téged nagy nyomorúságimmal,
Az én bűneimnek bántó sokaságával;
Mindaddig kiáltok, míg be nem kötsz engem szent irgalmasságoddal.

4. Ó, mennybéli Isten, te vagy én reménységem,
Kinek hatalmában, kezében ellenségem;
Ott vagy te, Úristen, én nagy segítségem, ahol nincs reménységem.

5. Tanítsál meg engem a te igaz utadra,
Hadd lássak elmenni a te igazságodra;
Én ellenségimnek gonosz szándékukra, ne bocsáss ő szájukra.

6. Ha tebenned, Uram, nem reménylettem volna,
A nagy bánat miatt megemésztettem volna;
Az élőknék földjén a te javaidat meg nem láthattam volna.

7. Azért, ó, én lelkem, serkentsed fel magadat:
Mit töröd faggatod nagy bánatban magadat?
Meg fogod majd látni Uradnak jóvoltát, csak ne hagyd el magadat!